

תת"ע 1305/05/15 - מדינת ישראל נגד אסף-יוסף עללאל

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

29 דצמבר 2015

תת"ע 1305-05-15 מדינת ישראל נ'
עללאל

לפני כבוד השופטת שרית קריספין-אברהם
בעניין: מדינת ישראל

נגד

אסף-יוסף עללאל
הנאשם ע"י ב"כ עו"ד גולן

גזר דין

הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של נהיגה בשכרות וכמפורט בהכרעת הדין, הרשעתו התבססה על שני אדנים - הראשון, החזקה הקבועה בחוק למסרב להיבדק והשני, ממצאי התנהגות וראיות נוספות.

ביום 22.12.15, טענו הצדדים לעונש, כמפורט בפרוטוקול.

בתמצית, טענה ב"כ המאשימה לעונש של מאסר בפועל, הפעלת מאסר מותנה, בן 8 חודשים, התלוי ועומד כנגד הנאשם במצטבר לתקופת המאסר, פסילה בפועל לתקופה שלא תפחת מ-6 שנים, מאסר מותנה, פסילה מותנית וקנס כספי.

התובעת הגישה את גיליון הרשעותיו הקודמות של הנאשם בתעבורה ובפלילים, עותק מגזר הדין בו הוטל המאסר המותנה ולתמיכה בטיעוניה, הגישה את **רע"פ 1466/11 פטחוב נגד מדינת ישראל**.

בתום טיעוני המאשימה, ביקש הסנגור כי הנאשם יישלח אל שירות המבחן, למתן תסקיר בעניינו, נוכח נסיבותיו האישיות. לא מצאתי כי יש מקום לתסקיר כמבוקש והבקשה נדחתה.

במסגרת ראיות ההגנה, העיד אביו של הנאשם, שסיפר כי הנאשם הוא אדם חיובי, מסייע לזולת, שירת שירות קרבי בצה"ל ולאחרונה, עבר משבר משפחתי קשה, במהלכו, נמנע ממנו, מעת לעת, לראות את בתו הקטינה.

בתמצית, טען הסנגור, כי בעבירת הסירוב יש אופי התנהגותי ו"הבנת הנקרא" וניכר היה בנאשם, גם לפי הסרטון בו צולם, כי לא היה נתון תחת השפעת משקאות משכרים.

עוד טען כי המאסר המותנה הוטל בשנת 2012 ומשכו אינו מידתי ולכן, יש מקום להאריכו ולהטיל על הנאשם פסילה לתקופה סבירה.

הסנגור הוסיף ואמר כי אין לזקוף לחובת הנאשם את ניהול המשפט והגיש אסופה של פסקי דין, לתמיכה בטיעונו.

הנאשם ביקש שבית המשפט לא יגזור עליו עונש של מאסר בפועל, על מנת שלא לפגוע בבתו הקטינה.

דין והכרעה

מתחם הענישה ההולם ייקבע על-פי סעיף 40ג(א) לחוק העונשין ולפיו יש מקום ליתן משקל לערך או הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בהם, למדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כאמור בסעיף 40ט.

ברע"פ 3638/12 ווקנין נ' מדינת ישראל נאמר:

"... נזכור כי הנהיגה בשכרות היא מן הרעות החולות שבכביש, שסכנתן בצדן ועלולות לגרום לאסונות, בחינת "מכונת מוות נעה". ההחמרה היא גישת המחוקק, וסטייה ממנה היא חריג, והמחמיר אינו מפסיד".

ברע"פ 771/12 נחשון נ' מדינת ישראל, אמר כבוד הש' רובינשטיין:

"פסילת נהגים הנתפסים בשכרות היא - ניתן לומר - אמצעי מגן לציבור שקבע המחוקק, ולא רק גמול והרתעה לעוברי העבירה. אחריותו הראשונה של בית המשפט, על פי צו המחוקק ועל פי שליחותו, היא כלפי הציבור".

ברע"פ 796/13 רוישד נגד מדינת ישראל, אמר כבוד הש' שהם:

"כפי שקבעתי במקום אחר, נהיגה בשכרות הינה אחד מן הגורמים המרכזיים לגרימתן של תאונות דרכים, אשר הפכו בשנים האחרונות ל"מכת מדינה", המסכנת את שלום הציבור ופוגעת בביטחונו. לפיכך, מדיניות הענישה בעבירות אלה, מחייבת את בית-המשפט לנהוג ביד קשה בנהגים שיכורים (ראו, רע"פ 861/13 פנאדקה נ' מדינת ישראל (6.2.2013); ראו גם רע"פ 3343/04 נפתז'י נ' מדינת ישראל (16.5.2004)".

ברע"פ 2238/09 מראד נגדי נ' מדינת ישראל, נאמר:

"בית משפט זה כבר עמד על הצורך בנקיטת מדיניות ענישה מחמירה בעבירות של נהיגה בשכרות, לשם חיזוק ההרתעה בקרב הנהגים, וכביטוי לחומרת המעשה (ראו, למשל, רע"פ 8387/06 אלייא נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 1.11.2006)".

בעפ"ת 28099-12-12 סולטאן נגד מדינת ישראל, אמרה כבוד הש' אוהד:

"העונש הראוי לנהיגה בשכרות בפעם השנייה הוא מאסר בפועל".

בעפ"ת 4670-01-12 חביב נגד מדינת ישראל, אמר כבוד הש' בן יוסף: "השכרות, כל מקרה אמנם בנסיבותיו, אבל מי ששיכור מחמת סירוב שנמצא הרי בלתי מוצדק, הרי מעיד על עצמו כשיכור ואולי אף ברמה גבוהה".

עיינתי באסופת הפסיקה שהגיש הסנגור, אך אין בפסקי הדין כדי להשליך על המקרה שבפני, שכן בכל אחד מהתיקים, הדגיש בית המשפט כי הכרעת הדין ניתנה על יסוד הודאה ובגזר הדין, התייחס לתחילתו של הליך שיקומי או טיפולי ולמשקל שניתן לכך בגזר הדין ומכאן, כי לא ניתן ללמוד מהם על מתחם הענישה הראוי במקרה שבפני.

באשר לתקופת הפסילה, הרי שבעניינו של הנאשם יש להחיל את סעיף 40א(א)(1) לפקודת התעבורה, הקובע: **"הורשע אדם על עבירה כאמור בסעיפים 62(3), 64, 64א, 65א(2) או (3) או 67, או על עבירה לפי סעיף 298 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, תוך שימוש ברכב, ובעשר השנים שקדמו למועד ביצוע אותה עבירה כבר הורשע לפחות פעמיים על אחת מהעבירות האמורות, דינו - נוסף על כל עונש אחר - פסילה מקבל או מהחזיק רישיון נהיגה, לתקופה שלא תפחת מעשר שנים"**.

הנאשם הורשע פעמיים בעבירות של נהיגה בשכרות, ב-6.5.06, 4.6.12 ובתיק שבפני, הורשע ביום 17.12.15 ומכאן, שהסעיף לעיל חל בעניינו ואף אם המאשימה לא עתרה להטלת עונש הפסילה הקבוע בסעיף לעיל, הרי ש**בעפ"ת 13982-11-15 אשכנזי נגד מדינת ישראל**, קבע כבוד הש' בן יוסף:

"הערעור בפניי הוא על כך שבית משפט קמא, תוך שהוא משתמש בסעיף 40א(א)(1) לפקודת התעבורה, התשכ"א - 1961, הטיל על המערער עשר שנות פסילה במצטבר לכל חודש פסילה שהוטל עליו במסגרת הליך אחר.

בערעור טוען המערער כי בית משפט קמא החמיר עמו בהיבט הפסילה. נטען בפניי, תוך שימוש בפסיקה קודמת, שבתי המשפט לתעבורה אינם נוהגים לעשות שימוש בסעיף 40א' בדרך כלל, ובדרך כלל גם התביעה אינה עותרת לעשות שימוש בסעיף.

שמעתי את הטענה ואני תמה עליה. אומר אחרת, שאם כך המצב הרי אין זה ראוי. הוראת סעיף 40א' הינה הוראה קטגורית ועל בית המשפט לנהוג בה בכל מקרה בו יהיה רלוונטי, כלומר, כאשר נהג נהוג ועובר עבירה לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה במקרה שלנו, ואחרות כפי שמצוין בה, ועושה כן פעמיים בעשר שנים שקדמו לאותו תיק, אזי יש להטיל עליו עשר שנות פסילה ולא פחות מכך. זה הכלל.

היוצא מן הכלל מצוי בסעיפים הקטנים האחרים של סעיף 40א'."

בנסיבות של עבירה חוזרת, שעניינה סירוב להיבדק, המהווה עבירה שלישית של נהיגה בשכרות, קיומו של מאסר מותנה בר הפעלה, תחולת סעיף 40א לעיל ולאור הערכים החברתיים שנפגעו- סיכון חיי אדם ושלטון החוק והפגיעה הקשה בהם ולאור מדיניות הענישה הנוהגת בתחום כפי שנקבע על ידי בית המשפט העליון בפסקי הדין הנ"ל וברע"פ 4249/13 רחמים נ' מדינת ישראל, רע"פ 2829/13 מוריאל נ' מדינת ישראל, רע"פ 861/13 פנאדקה נ' מדינת ישראל, רע"פ 5911/13 נעמה חסון נ' מדינת ישראל ועוד, הרי שמתחם הענישה כולל פסילה בפועל לתקופה של 10 שנים, מאסר בפועל לתקופה שבין 6 חודשים על דרך של עבודות שירות או מאסר ממשי ועד 12 חודשים ורכיבי ענישה נוספים.

לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, לרבות עברו התעבורתי והפילי של הנאשם ונסיבותיו האישיות, יינתן משקל בקביעת העונש, במסגרת המתחם האמור, לרבות העובדה כי הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות ובנסיבות אלה, כבר

פסק בית המשפט העליון: "במקרה דנא, אדרבה, אך הגיוני הוא כי גזר דין המבוסס על הודיה יקל במידה מה עם הנאשם (כפי שעשה בית המשפט לתעבורה בגזר הדין הראשון שניתן), ביחס לגזר דין באותו כתב אישום שניתן לאחר שמיעת הוכחות, שאינו זוכה ל"הנחת הודיה" כמקובל" - ראה רע"פ 5094/12 חטיב נגד מדינת ישראל.

בענייננו, בחר הנאשם שלא ליטול אחריות על האירוע נשוא כתב האישום ואף שזו זכותו, כפי שטען, בצדק, בא כוחו, אי נטילת האחריות מלמדת על כך שהנאשם לא הפנים את חומרת מעשיו, על אף הישנותם ואינו בשל לערוך שינוי בחייו, במטרה שלא לשלב שוב בין צריכת אלכוהול ונהיגה.

בנסיבות אלה, מצווה בית המשפט ליתן עונש אשר ירתיע את הנאשם מביצוע עבירה דומה בעתיד, כאמור בסעיף 140 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

הנאשם נוהג כאמור, משנת 2003 ולחובתו 5 הרשעות קודמות, לרבות, עבירה של נהיגה בשכרות משנת 2006, עבירה של נהיגה בשכרות - סירוב, משנת 2012 ו-3 עבירות קנס.

לחובת הנאשם, רישום פלילי שעניינו, החזקה/שימוש בסמים לצריכה עצמית, משנת 2010.

שמעתי דברי אביו של הנאשם, בא כוחו והנאשם עצמו, בנוגע לנסיבותיו האישיות, אך לא מצאתי כי יש בהן לגבור על האינטרס הציבורי, המחייב ענישה מחמירה ומרתיעה.

בעניין פטחוב, לעיל אמר כבוד הש' רובינשטיין:

"הנוסע בשכרות ומסרב להיבדק, הנוסע וסמים באמתחתו (ואין חולק כי המדובר במשתמש) - ברי כי יש במעשיו סכנה מובנית לציבור, שאין מנוס מענישה עליה. בעבר נזדמן לי לכנות נוסע בשכרות מכונת מוות נעה; צר על המבקש, אך צר יותר על הציבור שיש להגן עליו, והיא היא חובה אנושית - מצפונית מדרגה ראשונה, וכמובן חובה משפטית, בלי שנקל ראש ברצון לשיקום המבקש".

לאור כל האמור לעיל ולאחר שנתתי דעתי לטיעוני הצדדים, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. אני דנה את הנאשם ל-10 חודשי מאסר בפועל.

בחופף לתקופת מאסר זו, אני מורה על הפעלת עונש המאסר המותנה מתיק 11-03-3110, בית המשפט לתעבורה בפתח תקווה, גזר דין מיום 4.6.12, למשך 8 חודשים.

הנאשם יאסר כעת ובכפוף להפקדת סך 3000 ₪ במזומן, חתימת הנאשם על ערבות עצמית בסך 10000 ₪, הפקדת דרכון במזכירות בית המשפט תוך 24 שעות והוצאת צו עיכוב יציאה מן הארץ, ינתן עיכוב ביצוע לעונש המאסר והנאשם יתייצב לתחילת ריצויו מאסרו בבית הסוהר "ניצן", ביום 31.1.16 עד השעה 10:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על הנאשם לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין

מוקדם, עם ענף אבחון ומיון של שב"ס, טלפונים: 08-9787377, 08-9787336.

2. פסילה בפועל למשך 10 שנים. הפסילה תחל מיום שחרורו של הנאשם ממאסר, **בכפוף** להפקדת מסמכים מתאימים.

בחופף לפסילה זו, אני מורה על הפעלת עונש הפסילה מותנית מתיק 11-03-3110, בית המשפט לתעבורה בפתח תקווה, גזר דין מיום 4.6.12, למשך 3 חודשים.

3. אני דנה את הנאשם ל-12 חודשי מאסר וזאת על תנאי למשך 3 שנים.

המאסר יחול על עבירות של נהיגה בשכרות, נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים, נהיגה בזמן פסילה ונהיגה ללא רישיון נהיגה תקף מעל לשנה.

הודעה לנוכחים הזכות לערער על גזר הדין תוך 45 יום.

ניתן היום, י"ז טבת תשע"ו, 29 דצמבר 2015, במעמד הנוכחים.